

РЕШЕНИЕ

№ 828

гр. София, 12.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 1 състав,
в публично заседание на 22.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Юлиан Киров

при участието на секретаря Галя Илиева, като разгледа дело номер **3354** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145- 178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 83, ал. 6 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия /ЗОБВВПИ/:

Образувано е по жалба на Д. Д. Д. срещу Отказ за издаване на разрешения за съхранение, носене и употреба на късо огнестрелно оръжие с рег. № 230р-10504/19.03.2020 г. на Началника на 06 РУ– СДВР. В жалбата се твърди, че оспореният отказ е неправилен и незаконосъобразен, постановен при допуснати нарушения на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалния закон. В съдебно заседание, жалбоподателят, чрез адв. И., моли съдът да уважи жалбата и да отмени оспорения отказ. Претендират се направените в хода на производството разноски.

Ответникът– Началник на 06 РУ– СДВР, чрез процесуалния си представител юрк. Г., оспорва жалбата и моли същата да бъде оставена без уважение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Със заявление, вх. № 142400-3109/10.12.2019 г. до началника на 06 РУ - СДВР, Д. е поискал вземането на отчет и издаването на разрешение за съхранение, носене и употреба на притежаваното от него късоцевно оръжие. Към заявлението са приложени: Свидетелство за съдимост рег. № 33254/16.03.2017 г., издадено от СРС, от

което се установява, че лицето не е осъждано; Медицинско удостоверение № 156258/15.03.2017 г., от което е видно, че Д. не се води на диспансерен отчет; Удостоверение от НСлС с рег. № И-12155/15.03.2017 г., от която е видно, че към момента няма данни за образувани и неприключили наказателни производства и повдигнати обвинения срещу Д.; Заповед № 3286з-1399/02.04.2018 г. за снемане на полицейска регистрация № 2543/07.11.2003 г., извършена в 07 РУ-СДВР на Д. Д.; лична карта.

С докладна записка от 11.12.2019 г., МПИ Р. е докладвал на началника на 06-то РУ-СДВР, че е постъпило искане относно издаване на разрешение за придобиване, носене, употреба и съхранение на О. за лицето Д. Д., като е предложено да бъде извършена проверка. С докладна записка, МПИ Г. е уведомил началника на 06-то РУ-СДВР, че е извършена проверка, при която било установено, че лицето Д. живее в [населено място], [улица], заедно със съпругата си в собствено жилище от четири месеца. Същият работи като управител на фирма [фирма], като на адреса има каса за съхранение на оръжието и боеприпасите, отговаряща на изискванията на ЗОБВВПИ.

От докладна записка от 12.12.2019 г., изготвена от инсп. М. се установява, че на 28.12.2007 г. лицето Д. е било установено като извършител на престъпление по чл. 130 от НК – причиняване на лека телесна повреда, ЗМ 4901/2007 г. по описа на 07 РУ-СДВР, като към настоящия момент няма данни лицето да има връзки и да поддържа контакти с лица от криминалния контингент.

С Докладна записка от 11.02.2020 г. с вх. № 230р-5153, младши експерт в група „КОС“ Х. П. е посочила, че е извършена проверка по преписка с вх. № 142400-3109/2019 г. по постъпило заявление от Д., посочено по-горе. Изяснено е, че лицето има валидно разрешение, издадено от 02 РУ-СДВР, като е указано, че преписката е окомплектована с необходимите документи. Извършена е била проверка в информационните масива на ЦПС-ДНСК-КОС и ИИС-МВР, както и приложената ДЗ от ОР, като за лицето имало информация за описаното преди това престъпление, извършено от него – лека телесна повреда. Допълнено е още, че срещу Д. няма постъпвали сигнали за нарушения на обществения ред и няма данни за постъпвали сигнали по ЗЗДН. С писмо, рег. № 230000-2393/19.02.2020 г., лицето е уведомено, че в искането си не е посочил основателна причина, която по несъмнен начин да обосновава издаването на разрешение за съхранение, носене и употреба на О., поради което спрямо него е започнала процедура по издаване на отказ за разрешение. Д. се е възползвал от правото си на възражение, подавайки молба за преразглеждане на становището с вх. № 142400-795/27.02.2020 г., в което е заявил, че от 2010 г. е управител на няколко търговски дружества и че в дейността на повечето от тях, ежедневно се налага да транспортира, съхранява, да приема и предава пратки, стоки и материали с висока стойност и оценка. Като основателна причина за издаване на разрешението намира охрана и опазване на него и на семейството му. С докладна записка от 12.03.2020 г., издадена от младши експерт в група „КОС“ Х. П. е докладвано до началника на 06 РУ-СДВР за подаденото възражение и мотиви вх. № 142400-795/27.02.2020 г., като е предложено същите да бъдат взети предвид в хода на административната процедура по АПК и да бъде издадено разрешение за съхранение, носене и употреба на О. за самоотбрана на Д. Д..

При тези фактически данни е издаден Отказ с рег. № 230р-10504 от 19.03.2020 г., на началника на 06 РУ – СДВР, с който на основание чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ отказва да издаде разрешение за съхранение, носене и употреба на

притежаваното късо огнестрелно оръжие на лицето Д. Д. Д.. Отказът е връчен лично на жалбоподателя на 25.03.2020 г. С жалба вх. № 230000-4223/07.04.2020 г., последният е оспорил отказа чрез административния орган пред АССГ.

В преписката по делото се съдържат още и: Удостоверение, издадено от МВР, за завършен курс за безопасно боравене с огнестрелно оръжие № 11/2017 г.; Диплома за висше образование с рег. № 2502/2008 г.; извадки от Търговския регистър; договори за посредничество и изработка и удостоверение рег. № 513р-41859/27.05.2020 г., издадено от СДВР, от което е видно, че издателят на оспорения административен акт, към датата на издаването му е заемал длъжността началник на 06 РУ – СДВР.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е процесуално допустима. По същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните правни съображения:

Съгласно чл. 168, ал. 1 вр. чл. 146 от АПК, съдът проверява законосъобразността на обжалвания адм. акт, като преценя дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му.

Обжалваният отказ е издаден от компетентен административен орган – Началника на 06 РУ- СДВР, овластен съобразно чл. 83, ал. 5 от ЗОБВВПИ, в предвидената от закона писмена форма по чл. 59 от АПК.

В оспорената заповед се съдържа точно описание на фактите от значение за случая, изложени са мотиви и правното основание за постановения отказ за издаване на разрешение за съхранение, носене и употреба на притежаваното от Д. Д. късоцевно огнестрелно оръжие.

В разпоредбата на чл. 58, ал. 1 от ЗОБВВПИ, изчерпателно са посочени изискванията, които следва да са налице, за да бъде постановен благоприятен за заявителя акт. Административният орган е приел в случая, че са налице основанията за отказ от издаването му по чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ, според която норма, разрешения за придобиване и/или съхранение на взривни вещества и пиротехнически изделия, разрешения за придобиване, съхранение и/или носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях не се издават на лице, което няма основателна причина – самоотбрана, ловни цели, спортни цели, културни цели, колекциониране и оръжейна сбирка, която по несъмнен начин обосновава издаването на разрешение. В разпоредбата на чл. 76, ал. 1 от същия закон е регламентирано получаването на разрешение за придобиване на огнестрелно оръжие и боеприпаси към тях на български граждани, като отново съгласно ал. 3, т. 3 заявителят трябва да посочи основателна причина за издаване на разрешение в случаите на дарение, закупуване и замяна. Оттук следва, че във всички хипотези, както за придобиване на оръжие, така и за съхранение и употреба, законодателят изисква да е налице основателна причина, като не въвежда законови критерии при извършване на преценката.

В заявлението си, Д. не е посочил причина, която да налага необходимост от оръжието. Във възражението си, жалбоподателят е посочил, че оръжието му е необходимо, тъй като е управител на търговски дружества и в дейността си му се налага да транспортира, съхранява, предава и приема различни пратки, стоки и

материали с висока стойност и оценка. Моли да се вземе предвид и основания превантивен фактор за желанието му, а именно – охрана и опазване на него и семейството му. Съгласно разпоредбата на чл. 6, ал. 1 от ЗОБВВПИ, огнестрелните оръжия, в зависимост от предназначението и техническите си характеристики биват за служебни и граждански цели. Ал. 2 изброява служебните цели - охрана на собствеността, самоотбрана и други разрешени дейности или за граждански цели, а ал. 3 гражданските цели – самоотбрана, лов, спортни дейности, учебни стрелби, колекциониране и оръжейна сбирка и като реквизит за театрални, филмови и други постановки. Жалбоподателят е следвало да обоснове в административното производство, необходимостта си от ползване на оръжието, както по отношение на твърдените граждански цели, така и за твърдените служебни такива, съответно необходимостта от издаване на разрешение или продължаване на срока на действие на издаденото разрешително за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие. Необходимо е било да установи и докаже, че съществува потенциална опасност и непосредствена заплаха за живота, здравето и/ или имуществото му или такива на негови близки. Наличието на такава необходимост е възведена от законодателя като задължителна предпоставка, за да се разреши на физическото лице придобиването и притежанието на късо огнестрелно оръжие. Следователно, издаването на законосъобразен индивидуален административен акт в случая изисква освен констатирането на обстоятелствата, за установяването на които законът изисква съответния, надлежно издаден официален писмен документ, и обсъждането на въпроса за наличието или липсата на необходимост от самоотбрана например. За да се обоснове нужда в тази насока, не е необходимо да съществува конкретно застрашаване или опасността да е реална и постоянна, а е достатъчно съществуването на потенциална опасност, която да застрашава конкретната личност, нейни близки хора или нейно имущество. В тази връзка, извод за потенциална опасност може да бъде направен при наличие на заявени и надлежно установени факти, поставили в състояние на заплаха личността или имуществото на лицето или на негови близки хора.

В тежест на заявителя е да докаже тази необходимост, чрез установяването на релевантните за издаването на акта факти. Доказателства, обосноваващи твърдяната необходимост, Д. Д. не е приложил към заявлението или към възражението си, нито по преписката са установени служебно от административния орган при възложената от него проверка. Органът разполага с оперативна самостоятелност, която му предоставя право на самостоятелна преценка за всеки отделен случай и не е обвързан с направените предложения с докладните записки.

Що се отнася до твърдяната служебна необходимост от ползване на оръжието, то такава може да бъде заявена и аргументирана от търговското дружество, където работи или е управител жалбоподателят, но не и от него в качеството му на физическо лице или служител в това дружество. Обстоятелството, че жалбоподателят извършва дейност, свързана с ежегодното транспортиране, съхранение и приемане и предаване на различни пратки, стоки и материали с висока стойност, независимо с каква цел, не обосновават непосредствена и пряка необходимост, а и не са сред основанията за издаване или подновяване на разрешение за носене и употреба на оръжие. Тези обстоятелства са взети предвид от административния орган при издаването на процесния отказ. Прието е, че не е налице висока степен на обществена опасност за лицето, която да мотивира издаването на разрешение за съхранение, носене и

употреба на оръжие за самоотбрана.

В искането в тази насока са посочени основания на чисто хипотетична и поради това несигурна нужда от защита. По делото не се установяват данни за това, че Д. или член на семейството му са били обект на конкретни заплахи или са били жертва на престъпления или посегателства срещу личността и имуществото им в това качеството му на управител на ЮЛ, не са представени.

Неоснователен е посоченият в жалбата довод за допуснато нарушение на разпоредбата на чл. 83, ал. 2 от ЗОБВВПИ. В конкретния случай не са били налице непълноти и несъответствия в заявлението на заявителя, защото последният въобще не е посочил конкретни доводи за реална или потенциална заплаха за неговия и на негови близки живот и/ или имущество, нито е представил доказателства в този смисъл.

От изложеното дотук, може да бъде направен обоснован извод, че основна предпоставка за издаването/подновяването на разрешение за дейностите по закона е наличието на основателна причина за ползването на оръжие за някоя от изрично изброените в закона цели. Отсъствието само на изискването на чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ е основание за постановяване на отказ да се издаде разрешени, независимо дали са изпълнени останалите критерии на закона. Както по-горе бе споменато, административният орган разполага с оперативна самостоятелност, която му предоставя право на самостоятелна преценка *ad hoc* за всеки отделен случай, да издаде или да не издаде разрешение и издаденото разрешение за носене и употреба на оръжие по никакъв начин не задължава органа да издаде такова за придобиване.

В случаите на издаване /подновяване/ на разрешение, законът е възложил в тежест на заявителя да обоснове искането си, като представи съответните доказателства в зависимост от конкретното основание, посочено от него, от които да е видно, че действително е налице необходимост от издаване на исканото разрешение. Обстоятелството, че жалбоподателят е управител на компании – юридически лица и във връзка с изпълнение на служебните си задължения се налага да пренася или съхранява стоки с висока материална стойност, не обосновават непосредствена и пряка необходимост, а и не са сред основанията за издаване или подновяване на разрешението за носене и употреба на оръжие.

Ето защо, правилно ответният административен орган е приел, че Д. не е доказал необходимостта си от придобиване на късо огнестрелно оръжие, съответно е постановил отказ да му издаде разрешение за съхранение, носене и употреба на притежаваното от него късоцевно огнестрелно оръжие. Този отказ е законосъобразен и съответства на нормата на чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ. Ето защо, жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на делото на ответника следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение. При прилагането на чл. 78, ал. 8 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ във вр. с чл. 25 от Наредбата за заплащането на правната помощ, съдът определя като съответстващо на фактическата и правната сложност на делото възнаграждение за юрисконсулт в размер на 100 лева.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд- София град, Първо отделение, 1-ви състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Д. Д. срещу Отказ за издаване на разрешения за съхранение, носене и употреба на късо огнестрелно оръжие с рег. № 230р-10504/19.03.2020 г. на Началника на 06 РУ– СДВР.

ОСЪЖДА Д. Д. Д. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/ юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 /сто/ лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: